

וּמַאֲנִינֵן חַיִּין חֲדֵי לְלִבּוֹ. וְכִיּוֹן דְּחֲדֵי לִיָּהּ, מִיָּד
וַיָּבֵא לְשֹׁכֵב בְּקֶצֶה הָעֲרִימָה, אֶלֶּיִן אֲבָנִין טָבִין,
וּמְרַגְלִין טָבִין עֵילָאִין, דְּסַחְרִין פּוֹרְסִיָּא
קְדִישָׁא. כְּמָה דְּאֵת אָמֵר, (ש"ש"ג ז) בְּטַנְף עֲרֻמַּת
חֲטִים סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים.

וּמֵאֵי דְכְּתִיב, וַתֵּבֵא בֶּלְט וַתִּגַּל מְרַגְלוֹתָיו
וַתִּשְׁכֹּב. שְׁכִיבַת רַגְלוֹי, וְלֹא שְׁכִיבַת
לְקִיבְלִיָּהּ, וְלֹא לְגִבִּיהָ. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה,
מִכָּאֵן דְּעַד חֲצֵי לַיְלָה לֹא יָדַע. דְּאֵין הִקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא נִכְנָס לְגֵן עֵדֵן עִם הַצְּדִיקִים, אֲלֵא
עַד אַחֵר חֲצֵי הַלַּיְלָה.

דְּהָא בְּרֵאשִׁיתָא דְּלִילָא, כָּל נִשְׁמָתִין סְלָקִין,
וְעֲרִימַת חֲטִין מִתְתַּקְנָא בְּהוּן. כִּד
אַתְּפְּלִיג לִילָא, כְּדִין קָלָא אִיתְעַר וְקָרִי, וְהָהוּא
קָלָא אִיתְעַר מִסְטָרָא דְצָפוֹן. וְהָהוּא שְׁלֵהוּבֵי
מְטִי עַד לְהָהוּא אֲתֵר דְּאִיקָרִי גָבֵר, כְּדִין קָרִי
בַּחִילָא. וְאִיקָרִי קָרִיאת הַגָּבֵר. וּמֵאֵן אִיהוּ.
גְּבִרְא"ל. בְּטֵשׁ הָהוּא שְׁלֵהוּבָא בְּגִדְפוֹי
דְּתִרְנַגּוּלָא דְּלִתְתָּא, וְקָרָא.

כְּדִין עֵילָא וַתִּתָּא בְּקִיּוּמָא דְּדִינָא דְשִׁמְאֵלָא
קְיִימָא. וְכְּדִין כְּתִיב, וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה
וַיִּיחָרֵד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנֶה אִשָּׁה שׁוֹכֶכֶת
מְרַגְלוֹתָיו.

וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה. תַּנּוּן, תֵּלַת מְשֻׁמְרוֹת הָיוּ
הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל מְשֻׁמֵּר וּמְשֻׁמֵּר יוֹשֵׁב
הִקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא וְשׂוֹאֵג פְּאָרִי. וּבְכָל מְשֻׁמְרָה
וּמְשֻׁמְרָה מְלָאכִין יָדִיעִין, מִמֶּנּוּ בְּלִילָא
בְּאִילִין תֵּלַת מְשֻׁמְרוֹת.

בְּמְשֻׁמְרָה הִרְאִשׁוּנָה, אִינוּן מְלָאכִין דְּאִמְרִין
שִׁירְתָּא בְּרִישׁ לִילָא. וּמֵאֵי קָאמְרִי.
(תהלים כד א) לְדוֹד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּגּוֹ', מִי יַעֲלֶה
בְּהָרֵי ה'. נְקִי כַפִּים וְכֵר לִבָּב וּגּוֹ'.

שְׁשֻׁמַּח אוֹתוֹ, מִיָּד וַיָּבֵא לְשֹׁכֵב
בְּקֶצֶה הָעֲרִימָה - אֶלֶּיִן אֲבָנִים
טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת טוֹבוֹת עֲלִיוֹנוֹת
שְׁסוֹכְבוֹת אֶת הַכֶּסֶף הַקְדוּשׁ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ז) בְּטַנְף עֲרֻמַּת חֲטִים
סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים.

וְכֵּן שְׁכָתוֹב (רות א) וַתֵּבֵא בֶּלְט
וַתִּגַּל מְרַגְלֵתָיו וַתִּשְׁכֹּב - נִשְׁכְּכָה
לְרַגְלֵיו, וְלֹא נִשְׁכְּכָה כְּנִגְדּוֹ, וְלֹא
אֲצִלוֹ. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה, מִכָּאֵן
שֶׁעַד חֲצֵי הַלַּיְלָה לֹא יָדַע, שֶׁאֵין
הִקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא נִכְנָס לְגֵן עֵדֵן
עִם הַצְּדִיקִים אֲלֵא עַד אַחֵר חֲצֵי
הַלַּיְלָה.

שְׁחָרִי בְּרֵאשִׁית הַלַּיְלָה כָּל
הַנִּשְׁמּוֹת עוֹלוֹת, וְעֲרֻמַּת הַחֲטִים
מִתְתַּקֶּנֶת בָּהֶם. כְּשֶׁנֶּחֱלַק הַלַּיְלָה,
אִזּוֹ קוֹל מִתְעוֹרֵר וְקוֹרָא, וְאוֹתוֹ
הַקּוֹל מִתְעוֹרֵר מִצֵּד הַצָּפוֹן.
וְאוֹתָם הַשְּׁלֵהבוֹת מַגִּיעוֹת עַד
אוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא גָבֵר, וְאִזּוֹ
קוֹרָא בַּחִיל, וְנִקְרָאת קָרִיאת
הַגָּבֵר. וּמִיָּהוּ? גְּבִרְא"ל. מִכָּה
אוֹתָהּ הַשְּׁלֵהכֶת בְּכַנְפֵי הַתִּרְנַגּוּל
שֶׁלְמִטָּה, וְקוֹרָא.

וְאִזּוֹ מַעֲלָה וּמִטָּה בְּקִיּוּם הַדִּין שֶׁל
הַשִּׁמְאֵל עוֹמְדִים. וְאִזּוֹ כְּתוּב (רות
א) וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּיחָרֵד הָאִישׁ
וַיִּלְפַּת וַהֲנֶה אִשָּׁה שׁוֹכֶכֶת
מְרַגְלֵתָיו.

וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה. שְׁנִינּוּ, שְׁלֹשׁ
מְשֻׁמְרוֹת הוּא הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל
מְשֻׁמֵּר וּמְשֻׁמֵּר יוֹשֵׁב הִקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא וְשׂוֹאֵג פְּאָרִי. וּבְכָל
מְשֻׁמְרָה וּמְשֻׁמְרָה מְלָאכִים
יָדוּעִים, מִמֶּנּוּם בְּלִילָה בְּשִׁלֵּשׁ
הַמְשֻׁמְרוֹת הִלּוּ.

בְּמְשֻׁמְרָה הִרְאִשׁוּנָה, הֵם
הַמְלָאכִים שְׁאוּמְרִים שִׁירָה
בְּרֵאשִׁית הַלַּיְלָה. וְכֵּן הֵם
אוּמְרִים? (תהלים כד) לְדוֹד מִזְמוֹר
לַה' הָאָרֶץ וּגּוֹ', מִי יַעֲלֶה בְּהָרֵי
ה'. (שם) נְקִי כַפִּים וְכֵר לִבָּב וּגּוֹ'.

בגין דכל נשמתין דבני נשא, נפקו ובעאן לסלקא. פד סלקין לדוכתא דאלין ממנן דמשמרה ראשונה קיימין, אית תמן תלת מאה ושיתין וחמש היכלין, פחושפון יומי שתא, וממנן תריסין עלייהו.

אי זפאין אינון נשמתין, פתחין להון פתחין עילאין. ואי לאו, דחין לון לבר, ואזלין ומשטטי בכל עלמא, ופגעי באינון רוחין בישין, ואודעין להון מילין, מנהון כדיבין, ומנהון קשוט. אי זפאן לאעלא, פתחין להון פתחא, ועאלין וסלקין לדוכתא דאינון אוחרנייתא.

משמרה שנייה, תמן אינון ממנן אחרנין, איקרון אבלי ציון, דקא מתאבלי על חורבן בית המקדש.

ובההוא שעתא דקריאת הגבר, דאיתער ההוא שלהובא דסטר צפון, מההוא אתערין דההוא שלהובא, פד נחתא להאי עלמא, עד גדפי תרגולא דהאי עלמא, קרי בחיל, ואמר, אתערין לבכיא דבי מקדשא, פל אינון מאריהון דשלום דכתיב, (ישעיה לג ז) מלאכי שלום מר יבכיון.

מאן דחמא בכיא, ומאן דלא חמא בכיא, פוילהו מתפנשין לבכיה דבי מקדשא. מאן חמא ערבוביא דכל חילי שמיא, וכל רתיכין קדישין געו וכו.

והקדוש ברוך הוא געי ובכי, ובעיט בתלת מאה ושבעין (נ"א ותשעין) רקיעין. וכדין, בההיא שעתא פתיב, ויהי פחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. האיש, דא קודשא בריה הוא, דשאג ויהיב קלא על חורבן דבי מקדשא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה כה ל) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו. שאוג ישאג על גוהו,

משום שכל נשמות בני האדם יוצאות ורוצות לעלות. פשעולות למקום של הממנים הללו ששם עומדים המשמרה הראשונה, יש שם שלש מאות ששים וחמשה היכלות, כחשבון ימות השנה, וממנים מגנים עליהם.

אם זוכות אותן הנשמות, פותחים להן פתחים עליונים. ואם לא, דוחים אותן החוצה, והולכות ומשוטטות בכל העולם, ופוגשות את אותן הרוחות הרעות, ומודיעות להן דברים, מהם כוזבים ומהם אמת. אם זוכות להכנס, פותחים להן פתח, ונכנסות ועולות למקום אותן האחרות.

משמרת שנייה, שם הם הממנים האחרים, שנקראים אבלי ציון, שמתאבלים על חורבן בית המקדש.

ובאותה השעה של קריאת הגבר, שמתעוררת אותה השלהבת של צד הצפון, מאותה התעוררות השלהבת הזאת, פשיורדת לעולם הזה, עד פנפי התרגול של העולם הזה, קורא בחיל, ואומר: התעוררו לבכיה של בית המקדש פל אותם בעלי השלום, שכתוב (ישעיה לג) מלאכי שלום מר יבכיון.

מי שרואה בכי, ומי שלא רואה בכי, פלם מתכנסים לבכי של בית המקדש. מי ראה הערבוביה של כל צבאות השמים, וכל המרפבות הקדושות שגועות וכוכות?

והקדוש ברוך הוא גועה וכוכה, ובוועט בשלש מאות ושבעים (ותשעים) רקיעים. ואז, באותה השעה כתוב, (רות א) ויהי פחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. האיש - זה הקדוש ברוך הוא, ששאג ונותן קול על חורבן בית

דא שְׂכִינְתָּא. וילָפֶת, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (איוב ז יח)
ילָפֶתוּ אַרְחוֹת דְּרַפָּם.

בְּדִין אִיהוּ בְּעֵט בְּרָקִיעִין כּוֹלְהוּ, וְכָל חַיִּילִין,
וְכָל רִתִּיכִין, בְּכָאן וּמִתְאַבְּלִין בְּהֵהוּא
שַׁעֲתָא. מֵאִי קְאָמְרִי, (תהלים עט א) אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם
בְּנַחֲלָתְךָ וּגּוֹי. נִתְּנוּ אֶת נִבְלַת עֲבָדֶיךָ וּגּוֹי. (שם
קלז א) עַל נְהָרוֹת בְּכָל וּגּוֹי.

וַיִּלָּפֶת, אַמְאִי. בְּגִין, (דחא) וְהִנֵּה אִשָּׁה שׁוֹכֶכֶת
מְרַגְלוֹתֶיךָ, שְׂכִיבֶת לַעֲפָרָא, מְהִדְקָא
בֵּין רַגְלִין, דָּא כְּנֻסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּדִין בְּהֵהוּא
שַׁעֲתָא אִיהִי אִיתְעַרְתָּ לְגַבִּיָּה, וְהוּא שְׂאִיל לָהּ,
מִי אַתְּ בְּתִי בְּגָלוּתָא. וּמִי אַתְּ בְּשַׁעֲתָא דָּא.

וְהָאֵמֶר אֲנֹכִי רוּת אֲמַתְךָ. מְרוֹת בְּצַעְרִין,
מְרוֹת מְכַאֲבִין עַל בְּנֵי (דאינין)
בְּגָלוּתָא. וְעַל פְּלִטִירִין קְדִישִׁין דְּאַתְתָּרִיכְנָא
מַנְיָהּ, וְלֹא דִי דְאַתְתָּרִיכְנָא, אֲלֹא דְמַחְרַפִּין
וּמְקַלְלִין בְּכָל יוֹמָא עֲלֵיהּ, וְלִית לִי פּוּמָא
בְּגָלוּתָא לְאַהֲדָרָא לוֹן.

וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לָהּ בְּתִי הַטֶּבֶת חֲסִדָּךְ
הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן לְבִלְתִּי לָכֶת אַחֲרֵי
הַבְּחוּרִים אִם דִּל אִם עָשִׂיר. אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בְּרִתִּי, אֲדַכְּרָךְ קְדָמִי, בְּדָדוּד מְשִׁיחִי
אַתְתָּרְךָ מִירוּשָׁלַם, וְהוּא אֲתָא עַד בְּחוּרִים,
וּנְפִיק שְׂמַעִי בֶן גֵּרָא מִן הַיְמִינִי לְגַבִּי מְשִׁיחִי,
וְגִדְיָךְ וְקִלְלָה לְגַבִּיָּה, וְשִׁתִּיק. כְּהֵאִי גִידוּפָא
לֹא הָוָה גִּידוּפָא. וְקִלְלָה לִיָּה קִלְלָה נְמַרְצָת,
וְלֹא חַיִּישׁ לְאַתְבָּא לִיָּה, וְשִׁתִּיק.

וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא, אוֹף הָכִי טִיבוּ וְקָשׁוּט סָגִי
עֲבַדְתָּ עָמִי, וְאוּטִיבֶת (דאטיבֶת) דָּא טִיבוּ
בְּתַרְאָה, מֵהֵהוּא קְדָמָה דְּהָוָה מִבְּחוּרִים, וְלֹא
אַתְּ חַיִּישָׁא לְמִיָּהּ בְּתַר חִירוּפִין וְגִידוּפִין
דְּשָׂאָר עָמִין, דְּאִינוֹן כְּהֵהוּא מִבְּחוּרִים. אִם
דִּל, דָּא אֶסְפְּסִינּוּס דִּלָּא בְּרַ מְלָפָא הָוָה. וְאִם

הַמְקַדֵּשׁ. זֶהוּ שְׂכִיבֶת (ירמיה כה) ה'
מְמָרוּם יִשְׂאָג וּמְמָעוֹן קְדָשׁוֹ יִתֵּן
קוֹלוֹ. שְׂאָג יִשְׂאָג עַל גְּוָהוּ - זו
הַשְׂכִּינָה. וילָפֶת - כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר
(איוב ו) ילָפֶתוּ אַרְחוֹת דְּרַפָּם.

וְאִזּוּ הוּא בּוֹעֵט בְּכָל הַרְקִיעִים,
וְכָל הַצְּבָאוֹת וְכָל הַמְּרַכְבוֹת
בּוֹכִים וּמִתְאַבְּלִים בְּאוֹתָהּ
הַשְׁעָה. מַה הֵם אוֹמְרִים? (תהלים
עט) אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתְךָ
וּגּוֹי. נִתְּנוּ אֶת נִבְלַת עֲבָדֶיךָ וּגּוֹי.

(שם קלט) עַל נְהָרוֹת בְּכָל וּגּוֹי.
וַיִּלָּפֶת, לְמָה? מְשׁוּם (שְׁהִי) הִנֵּה
אִשָּׁה שְׂכִיבֶת מְרַגְלוֹתֶיךָ, שׁוֹכֶכֶת
לַעֲפָר, מְהִדְקָת בֵּין הַרְגְלִים, זו
כְּנֻסֶת יִשְׂרָאֵל. אִזּוּ בְּאוֹתָהּ שַׁעֲתָא
הִיא מְתַעַרְרֶת אֵלָיו, וְהוּא שׂוֹאֵל
אוֹתָהּ, מִי אַתְּ בְּתִי בְּגָלוּתָא, וּמִי
אַתְּ בְּשַׁעֲתָא הַזֶּה?

וְהָאֵמֶר אֲנֹכִי רוּת אֲמַתְךָ. רוּוִיָּה
בְּצַעַר, רוּוִיָּה בְּמְכַאֲבִים עַל בְּנֵי
(שם) בְּגָלוּתָא, וְעַל הַפְּלִטִירִין
הַקְּדוּשִׁים שְׂגָרְשָׁתִי מֵהֶם. וְלֹא דִי
שְׂגָרְשָׁתִי, אֲלֹא שְׂמַחְרַפִּים
וּמְקַלְלִים בְּכָל יוֹם עֲלֵיהֶם, וְאִין
לִי פֶה בְּגָלוּתָא לְהַחְזִיר לָהֶם.

וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לָהּ בְּתִי
הַיְטֶבֶת חֲסִדָּךְ הָאֲחֵרוֹן מִן
הָרֵאשׁוֹן לְבִלְתִּי לָכֶת אַחֲרֵי
הַבְּחוּרִים אִם דִּל אִם עָשִׂיר. אָמַר
לָהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּתִי, נִזְכָּר
לְפָנַי, כְּשֶׁדָּוִד מְשִׁיחִי גִרֵּשׁ
מִירוּשָׁלַם, וְהוּא בָּא עַד בְּחוּרִים,
וְיָצָא שְׂמַעִי בֶן גֵּרָא מִן הַיְמִינִי אֶל
מְשִׁיחִי, וְגִדְיָךְ וְקִלְלָה אֵלָיו, וְשִׁתִּיק.
כְּמוֹ הַגְּדוּף הַזֶּה לֹא הָיָה גְדוּף,
וְקִלְלָה אוֹתוֹ קִלְלָה נְמַרְצָת, וְלֹא
חָשַׁשׁ לְהַשִּׁיבוֹ, וְשִׁתִּיק.

וְכַעַתָּה בְּגָלוּתָא, אָף כָּאן חֲסִדָּא וְאַמַּת
הַרְבֵּה עֲשִׂיתָ עָמָדִי, וְהַיְטֶבֶת
(שְׁהִיטֶבֶת) אֶת הַחֲסִדָּא הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה
מֵאוֹתוֹ הָרֵאשׁוֹן שְׁהִיָּה מִבְּחוּרִים,
וְאִינוֹן חוֹשֶׁשֶׁת לָלֶכֶת אַחֲרֵי
הַחֲרוּפִים וְהַגְּדוּפִים שֶׁל שְׂאָר

עשיר, דא נבוכדנצר מלכא בר מלכא רישא
דדעהבא.

והכבמתא דשלמה לגבי שמעי, מאי כתיב ביה.
(ש"ב טז ז) צא צא איש הדמים ואיש
הבליעל. פוק פוק תרי זימני, פוק מירושלים,
פוק מביתך. אמר ליה שלמה אנא לאו הכי
אלא (מ"א ב לו) בנה לך בית בירושלים וגו', והיה
ביום צאתך וגו'.

וער דא אמר ליה קודשא בריך הוא, הטבת
חסדך האחרון מן הראשון, דאתקיימת
בקיומא לגבאי, ולא חיישת לחרופא וגידופא
דשאר עמין. אבל ליני הלילה, הוי השתא
בגלותא, ואנהיגי לבניך תמן באורייתא
ובעובדין טבין. ואם יסהדן עליך עובדין טבין
למפרוק לך, יפרוק. ואם לאו, וגאלתיך אנכי.
חי ה' שכבי עד הבקר, עד דייתי צפרא ונהירו
דפורקנא. (ד"א ליני הלילה וגו').

בשעתא דאתפליג ליליא, איהי איתערת
לגביה, כדן קודשא בריך הוא
אעיל בגינתא דעדן, עם צדיקיא,
לאשתעשעא באורייתא בגינתא דעדן, עד
יומא.

כדן אתי גואל. אימתי. בזמנא דישראל מצלן
צלוחתא, וסמכין גאולה לתפלה. וישראל
שריין על ארעא קדישא. וכד לא סמיך גאולה
לתפלה, אז לא סמיך דא לדא, ואזלת בגלותא.
והנה הגאל עבר אשר דבר בעז, דא איהו
גואל קרוב, יתיר קרוב לפורקן, (דף קז

ע"ב) סגי קרוב לעלמא דאתי, וימינא עילאה.
ויאמר סורה שבה פה פלוני אלמוני. מאי
אלמוני. אלמוני ממש. דהא כתיב,
(איכה ב ג) השיב אחור ימינו. אמאי. אלא, בגין
דהא עד קץ הימין שכיבת לארעא, כדן הוא

העמים, שהם כמו אותו
מבחושים. אם דל - זה אספספוס,
שלא היה בן מלך. ואם עשיר -
זה נבוכדנצר המלך בן מלך, ראש
הדעהב.

והכבמת שלמה אל שמעי, מה
כתוב בו? (שמואל ב טז) צא צא איש
הדמים ואיש הבליעל. צא צא
פעמים. צא מירושלים, צא
מביתך. אמר לו שלמה, איני כף,
אלא (מלכים א ב) בנה לך בית
בירושלים וגו', והיה ביום צאתך
וגו'.

וער זה אמר לו הקדוש ברוך
הוא, היטבת חסדך האחרון מן
הראשון, שהתקיימת בקיום אלי,
ולא חששת לחרוף והגדוף של
שאר העמים. אבל ליני הלילה,
תהיי פעת בגלות, והובילי את
בניך לשם בתורה ובמעשים
טובים. ואם יעידו עליך מעשים
טובים לגאל אותך - יגאל, ואם
לא - וגאלתיך אנכי. חי ה' שכבי
עד הבקר, עד שיבא הבקר
והארת הגאלה. (ליני הלילה וגו').

בשעה שנחלק הלילה, היא
מתעוררת אליו, ואז נכנס הקדוש
ברוך הוא לגן העדן עם
הצדיקים, להשתעשע בתורה בגן
העדן עד בא היום.

ואז בא הגואל. מתי? בזמן
שישראל מתפללים תפלה,
וסומכים גאלה לתפלה, וישראל
שרויים על הארץ הקדושה.
וכשלא סומכים גאלה לתפלה,
אז לא סומך זה את זה, והולכת
בגלות.

והנה הגאל עבר אשר דבר בעז
(רות ד), זהו גואל קרוב, יותר קרוב
לגאלה. הרבה קרוב לעולם הבא,
והימין העליון.

ויאמר סורה שבה פה פלוני
אלמוני. מה זה אלמוני? אלמוני
ממש. שהרי כתוב, השיב אחור

אַלְמוּנִי. פְּלוּנִי מְכוּסֶה, גָּנוּז מִיּוֹמָא דְאַתְבָּרִי
עֲלָמָא.

לֹא אוֹכַל לִגְאֹל לִי פֶן אֲשַׁחִית אֶת נַחְלָתִי.
מִפְּאֵן, דִּתְרִין מְשִׁיחִין אֵינוֹן, גּוֹאֵל קְרוֹב
וְגוֹאֵל רְחוֹק. גּוֹאֵל קְרוֹב, מִסְטָרָא דִּימִינָא.
גּוֹאֵל רְחוֹק, דָּא מְשִׁיחָא בֶּן יוֹסֵף. וּמֵאן אִיהוּ.
יוֹסֵף דְּאַקְרִי צְדִיק. וְדָא אִיהוּ מְשִׁיחָא דְאַתִּי
רֵאשׁוֹן.

לֹא אוֹכַל לִגְאֹל לִי, דְּהָא יְמִינָא דְאַיְהוּ (לְאַחֲרָא,
דְּכַתִּיב הָשִׁיב אַחֲרֵי יְמִינוֹ), כְּתִיב בֵּיהּ, (תְּהִלִּים ס ו)
הוֹשִׁיעָה יְמִינִךָ וְעַנְנִי. וְעַד דְּאַתּוּשַׁע דָּא, לֹא
אוֹכַל לִגְאֹל לִי.

גֵּאֵל לָךְ אַתָּה אֶת גְּאֻלָּתִי. דְּהָא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף
אַתִּי וַיִּפְרוֹק קַדְמָאָה, לְבַתֵּר אַתְעָרָא יְמִינָא
גְּנִיזָא, דְּאַיְהוּ גָּנוּז לְתִרְיָן צְדִיקִים הֶלְלוּ, צְדִיק
וְצִדִּיק. וְעַל דָּא תְּנִינָן, דְּאַיְהוּ גָּנוּז לְצְדִיקִים.
וּבְזֵה יְקוּמוֹן וַיִּתְחַבְּרוּן בְּתִיאובְּתָא בְּגְנִיזָא,
לְמִיעֶבֶד אִיבִין וַיִּפְרִינָן בְּעֲלָמָא, וּכְדִין כְּתִיב,
(תְּהִלִּים קיח טז) יְמִין ה' רוֹמְמָה.

וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבַעַז קְנֵה לָךְ וַיִּשְׁלַף נַעְלוֹ. כְּמָה
דְּאַתָּ אָמַר (איוב כ כה) שְׁלַף וַיֵּצֵא מִגְּזֵהוּ. (שְׁלַף
אִישׁ זֶה מִשָּׁה) בְּאִיתְעָרוּ דְּבְרִית מְשִׁתְּעִי, וּבִלְשׁוֹן
כְּבוֹד. דְּכִיּוֹן דְּאַיתְעָר יְמִינָא לְגַבִּי צְדִיק, מִיד
וַיִּשְׁלֹף נַעְלוֹ. (אַתְעָרוּ) דִּילִיָּה לְגַבִּי עֲלָמָא תַתָּאָה.
(כְּדִין אִיתְעָר לְמַעְבַּר אִיבִין בְּעֲלָמָא), בְּחִילָא דְּהָהוּא גּוֹאֵל
קְרוֹב. וְאַתְעָר לִיָּה לְגַבִּי עֲלָמָא, וַאֲמַר קְנֵה לָךְ.
עַד פֶּאן רִזִּין דְּמַגִּילָהּ זֵו. אַתּוּ רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי
יְהוּדָאִי, וְנִשְׁקוּ רֵאשִׁיָּה וִידוּי. אָמְרוּ וַדָּאִי
נְהִירוּ דְּסִינִי (בְּשִׁירָא עִילָאָה) הָכִי נָמִי קָמִיָּה, בּוֹצִינָא
דְּנְהוֹרָא אִיהוּ.

וְזֹאת לְפָנִים בִּישְׁרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה וְעַל
הַתְּמוּדָה לְקִיָּם כָּל דְּכָר שְׁלַף אִישׁ נַעְלוֹ
וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בִּישְׁרָאֵל. רַבָּנָן

יְמִינוֹ. לְמָה? אֵלָּא מְשׁוּם שְׁהָרִי
עַד קֵץ הַיָּמִין שׁוֹכֶכֶת לְאַרְצָן, אִז
הוּא אֲלִמּוּנִי. פְּלוּנִי מְכוּסֶה, גָּנוּז
מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הַעוֹלָם.

לֹא אוֹכַל לִגְאֹל לִי פֶן אֲשַׁחִית אֶת
נַחְלָתִי (שם). מִפְּאֵן שְׁשָׁנִי מְשִׁיחִים
הֵם, גּוֹאֵל קְרוֹב וְגוֹאֵל רְחוֹק.
גּוֹאֵל קְרוֹב מִצַּד הַיָּמִין. גּוֹאֵל
רְחוֹק זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וּמִי
הוּא? יוֹסֵף שְׁנַבְרָא צְדִיק, וְזֵהוּ
הַמְּשִׁיחַ שְׂבָא רֵאשׁוֹן.

לֹא אוֹכַל לִגְאֹל לִי, שְׁהָרִי הַיָּמִין
(שְׁהוּא לְאַחֲרֵי, שְׁכַתוּב (איוב ב) הָשִׁיב אַחֲרֵי
יְמִינוֹ), כְּתוּב בּוֹ הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ
וְעַנְנִי. וְעַד שְׁנוּשַׁע זֶה, לֹא אוֹכַל
לִגְאֹל לִי.

גֵּאֵל לָךְ אַתָּה אֶת גְּאֻלָּתִי. שְׁהָרִי
מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף בָּא וַיִּגְאֹל
הָרֵאשׁוֹן. אַחֲרַיָּה מִתְעוֹרֵר הַיָּמִין
הַגָּנוּז, שְׁהוּא גָּנוּז לְשָׁנִי הַצְדִּיקִים
הֶלְלוּ, צְדִיק וְצִדִּיק. וְעַל זֶה שְׁנִינִי
שְׁהוּא גָּנוּז לְצְדִיקִים, וּבְזֵה יְקוּמוֹ
וַיִּתְחַבְּרוּ בְּתִשְׁבֻּקָּה בְּגְנִיזָה,
לְעִשׂוֹת תּוֹלְדוֹת וּפְרוֹת בְּעוֹלָם,
וְאִזּוּ יָמִין ה' רוֹמְמָה.

וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבַעַז קְנֵה לָךְ וַיִּשְׁלַף
נַעְלוֹ (רות ד), כְּמוֹ שְׁנַבְרָא (איוב כ)
שְׁלַף וַיֵּצֵא מִגְּזֵהוּ. (שְׁלַף אִישׁ - זֶה מִשָּׁה)
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל בְּרִית מְדִבְרָא,
וּבִלְשׁוֹן כְּבוֹד. שְׁפִינָן שְׁמַתְעוֹרֵר
הַיָּמִין אֶל הַצְדִּיק, מִיד וַיִּשְׁלַף
נַעְלוֹ, (הַתְּעוֹרְרוֹת) שֶׁלוֹ אֵל הָעוֹלָם
הַתְּחַתּוֹן. (אִזּוּ מִתְעוֹרֵר לְעִשׂוֹת תּוֹלְדוֹת
בְּעוֹלָם) בְּכַח אוֹתוֹ הַגּוֹאֵל הַקְּרוֹב,
וּמִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ אֵל הָעוֹלָם, וַאֲמַר
קְנֵה לָךְ.

עַד פֶּאן סוּדוֹת הַמַּגְלָה הַזֹּאת. בָּאוּ
רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יְהוּדָאִי, וְנִשְׁקוּ
רֵאשׁוֹ וִידוּ. אָמְרוּ, וַדָּאִי אוֹר שֶׁל
סִינִי (בְּסַלְעַת הַעֲלִיּוֹן) כָּף גַּם לְפָנֵינוּ,
הַמְּאֹר שֶׁל הָאוֹר הוּא.

וְזֹאת לְפָנִים בִּישְׁרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה
וְעַל הַתְּמוּדָה לְקִיָּם כָּל דְּכָר שְׁלַף
אִישׁ נַעְלוֹ וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת